osobnej a vecnej. Obžalovaný však že nebol podľa zákona oprávnený vykonávať overovaciu agendu a že tedy nevykonával túto úradnú funkciu vo svojej úradnej pôsobnosti, resp. vlastnosti.

Touto námietkou sťažovateľovou sa zaoberal už aj vrchný súd v odôvodnení svojho rozsudku a najvyšší súd poukazuje v tom bode na jeho správne dôvody. Výtky zmätočnej sťažnosti v tomto smere rozsudku činené sú tedy bezpodstatné.

Čís. 6227.

Nejmenuje-li urážlivý článek napadeného a lze-li jeho vztah k němu poznati jen z toho, že se na napadeného věcně vztahují skutečnosti v článku uváděné, stačí s hlediska přečinu podle § 2 zákona o ochraně cti, že není vyloučeno, že tu byli čtenáři informovaní o těchto skutečnostech, kteří z nich mohli při průměrné inteligenci a soudnosti dospěti k závěru, že se článek věcně vztahuje na napadeného.

Nerozhodují tu subjektivní úsudky těchto čtenářů, nýbrž stanovisko průměného čtenáře znalého oněch skutečností.

Skutková podstata § 2 zákona o ochraně cti nevyžaduje, aby čest napadeného byla porušena, stačí, byla-li ohrožena.

(Rozh. ze dne 20. června 1938, Zm II 259/38.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti soukromého žalobce do rozsudku krajského soudu, jímž byl obžalovaný zproštěn podle § 259, čís. 2 tr. ř. obžaloby pro přečin podle § 2 zák. čís. 108/1933 Sb. z. a n., pokud se týče pro přestupek podle § 4 zák. čís. 124/1924 Sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a uložil nalézacímu soudu, aby ve věci znovu jednal a rozhodl.

Důvody:

Pozastavený článek se týká — podle znění zjištěného nalézacím soudem — osoby, která vystupovala častěji u okresního soudu jako soukromý žalobce na ochranu své cti, žalovala i novináře a dosáhla dokonce odsouzení obžalovaného pro malichernou urážku; osoba článkem míněná nedbá rad okresního soudce ke smíru a trvá na odsouzení, i když je vinník ochoten dáti zadostučinění.

Ježto osoba článkem napadená nebyla v něm uvedena jmenovitě, bylo třeba uvažovati, zda se její označení v článku stalo takovými znameními, jež jsou dostatečná, aby si bylo lze učiniti úsudek o její totožnosti (rozh. čís. 5367 Sb. n. s.).

Nalézací soud, zabývaje se uvedenou otázkou, vyslovil, že průměrný čtenář nemohl věděti, že se pozastavený článek vztahuje na soukromého žalobce, neboť se soukromému žalobci nezdařil důkaz o tom, že každý

čtenář v obci S. (kde bydlí soukromý žalobce) poznal vztah článku k soukromému žalobci; třebaže svědci J. a F. znali skutečnosti, podle nichž bylo lze souditi, že soukromý žalobce je totožný s napadenou osobou, pokládá nalézací soud uvedené svědecké výpovědi za nezávažné pro řešení otázky, o niž jde, neboť znalosti o uvedených skutečnostech označujících napadenou osobu měly svůj původ ve zvláštním jeho poměru k soukromému žalobci, a svědek F. nemohl potvrditi s jistotou, že věděl, že se článek vztahuje na soukromého žalobce, nýbrž jen uvedl, že to tušil a myslil si to.

Zmateční stížnost poukazuje na to, že v článku jsou obsaženy »výpady na soukromého žalobce«, a dále na to, že svědci J. a F. odůvodnili svůj úsudek o tom, že se článek vztahuje na soukromého žalobce, právě podle »uvedeného obsahu článku«. Tím zřejmě uplatňuje zmateční stížnost důvod zmatečnosti podle č. 9 a) § 281 tr. ř., vytýkajíc nalézacímu soudu, že při nahoře uvedeném závěru vycházel z nesprávných právních hledisek.

Zmateční stížnosti je přisvědčiti.

K tomu, aby si bylo lze učiniti závěr o tom, že byla ohrožena čest někoho článkem, jehož vztah k napadenému nelze poznati podle jmenovitého označení, nýbrž jen podle věcného vztahu skutečností v článku uvedených k napadenému, stačí, že není vyloučeno, že tu byli čtenáři informovaní o skutkovém ději podle článku v úvahu přicházejícím, a je třeba, aby takový čtenář při průměrné inteligenci a soudnosti mohl si učiniti závěr, že článek má věcný vztah na napadeného (Steiner: Schutz der Ehre, 1937, str. 26).

V případě, o nějž jde, jsou uvedeny v článku jako skutečnosti, podle nichž lze zkoumati, na koho se článek vztahuje, spory, které vedla napadená osoba u okresního soudu (pokud se týče spor vedený proti novináři), jakož i způsob chování napadené osoby při vedení těchto sporů.

Podle rozhodovacích důvodů mají skutečnosti v článku uvedené vztah k soukromému žalobci, neboť soukromý žalobce podal u okresního soudu v L. žaloby pro ublížení na cti (T 112/37, T 189/37), vedl spor proti redaktoru časopisu pro pomluvu spáchanou uveřejněním článku (Tk V 192/37 krajského soudu v N.) a nechtěl se smířiti (T 189/37 okresního soudu v L.), ač mu soudce domlouval (při projednání tohoto sporu byl obžalovaný přítomen).

Napadený rozsudek dále zjistil, že zde byli čtenáři, kterým bylo známo, že soukromý žalobce vedl spory v článku naznačené, a to J. a F. Při tom je nezávažné, z jakého pramene čerpali uvedení čtenáři svoje znalosti o skutečnostech, na jejichž podkladě si lze učiniti úsudek o věcném vztahu článku k napadené osobě. Nelze proto souhlasiti s rozsudkem nalézacího soudu, že se nemůže přihlížeti k tomu, co bylo známo o sporech vedených soukromým žalobcem J-ovi, ježto znalosti tohoto čtenáře o uvedených skutečnostech měly svůj pramen v tom, že J. vystupoval v řečených sporech jako svědek.

O tom však, zda podle skutečností v článku uvedených lze souditi, na koho se článek věcně vztahuje, nerozhodují subjektivní úsudky jednotlivých čtenářů; tuto otázku je posouditi s hlediska objektivního, totiž zda si průměrný čtenář mohl učiniti takový závěr. Je proto nerozhodné, nemohl-li F. s určitostí potvrditi, že věděl, že se článek vztahuje na soukromého žalobce, nýbrž že to toliko tušil. Nevyžaduje se ke skutkové podstatě podle § 2 zák. o ochr. cti, aby čest napadeného byla porušena, nýbrž stačí, že byla ohrožena (Miřička: Trestní právo hmotné, str. 306).

Ježto článek uvádí řadu skutečností o tom, jaké spory vedla napadená osoba a jak se při jejich vedení chovala, a ježto se v článku naznačené skutečnosti shodují se skutečnostmi, jež zjistil nalézací soud — jak bylo již nahoře uvedeno — a jež se týkají soukromého žalobce, jest odůvodněn závěr, že si i průměrný čtenář článku, znalý těchto skutečností, mohl učiniti úsudek, že článkem byl napaden soukromý žalobce. Bylo proto odůvodněné zmateční stížnosti vyhověno podle § 5, odst. 2 zák. čís. 3/1878 ř. z. ve znění zákona čís. 56/1935 Sb. z. a n. již v neveřejném zasedání. Ježto se však nalézací soud dosud nezabýval otázkou beztrestnosti obžalovaného z důvodu důkazu pravdy, nelze hned ve věci rozhodnouti. Byla proto věc odkázána nalézacímu soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Čís. 6228.

K § 310 tr. zák.

K otázke príčinnej súvislosti medzi neopatrným konaním obžalovaného a nastalým výsledkom, spoluzavinil-li výsledok aj poškodený.

(Rozh. zo dňa 20. júna 1938, Zm IV 193/38.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti A. pre dvojnásobný prečin podľa § 310, odst. 1 tr. z. zmätočnú sťažnosť obžalovaného zčasti odmietol, zčasti zamietol.

Z dôvodov:

V ďalšom obsahu je zmätočná sťažnosť bezpodstatná.

Zmätočná sťažnosť správne zdôrazňuje, že sa ku skutkovej podstate prečinu podľa § 310 tr. zák. vyžaduje príčinná súvislosť medzi konaním pachateľovým a nastalým výsledkom; neprávom však túto príčinnú súvislosť medzi zisteným chovaním obžalovaného a úrazom poškodených popiera.

Príčinou nejakého výsledku je každá okolnosť, ktorá buď samotná, alebo vo spojení s inou okolnosťou onen výsledok privodila a bez ktorej by onen výsledok buď vôbec nebol nastal, alebo by aspoň nenastal v ta-